

1

Zuchtend laat ik de boodschappentassen op de grond neervallen. Niet te doen dit, op de fiets. Met drie zware Jumbotassen aan het stuur en ook nog een krat Jupiler voor op mijn drager is het een wonder dat ik niet onderuit ben gegaan. Vooral op het lange grindpad dat naar het paviljoen verderop in het park leidt was het uitkijken geblazen.

Ik kan niet wachten tot ik volgend jaar een autootje heb. Alhoewel, als ik zie hoe mijn rijlessen gaan, zal dat rijbewijs nog wel even duren. Van mijn vrienden ben ik de enige die al aan het lessen is, behalve Camiel natuurlijk, die heeft zijn rijbewijs al. Wij zijn ook de enigen van wie de ouders het betalen.

Voor Camiel stond al een spiksplinternieuwe Volkswagen Golf klaar nog voor hij ook maar één rijles had gehad. Ik weet niet of papa ook zo gul zal zijn, maar dat maakt me niet uit, ik ben met alles tevreden, als ik maar niet meer op die rotfiets hoef.

Ik laat het hek achter me open, dan kan Camiel daar strakjes zijn Golf neerzetten en de anderen hun fiets. Ik moet niet vergeten het hek weer dicht te doen als ze er zijn, want ook al is het vervallen en kapot, het geeft toch een soort schijnzekerheid dat het huisje waar we vannacht logeren achter een hek zit.

Ik kijk het fietspad af in de richting van de weilanden. Hardlopers, fietsers, wandelaars – het is nu nog een drukte van jewelste, maar ik weet dat, als de klok zo meteen vijf uur slaat en de boerderijwinkel hier tegenover dichtgaat, het binnen een halfuur muisstil is in het park.

Ik heb hier pas een paar keer geslapen sinds mama en Luís er wonen. Officieel is het een atelier en geen woonhuis, het is ook niet zo groot, dus gedurende de tijd dat mama en Luís hier mogen wonen ben ik wat meer bij papa.

Ik vond het tijdelijke kunstenaarsonderkomen van Luís heel spannend, maar ook wel erg gaaf. Wat een plek. Een klein huisje verscholen in een natuurpark tussen de velden en de bossen. Toen ik het voor het eerst zag, was ik er meteen verliefd op. Het is een sprookjeshuisje om te zien, piepklein met overal rood-wit geruite gordijntjes voor de ramen alsof het een poppenhuis is. Maar als het donker begint te worden en de maan door de berken de tuin probeert te verlichten, heeft het huisje ook iets heel mysterieus.

Luís en mama mogen hier nog een halfjaar wonen van de gemeente, dan moeten ze een andere woning zoeken en komt er weer een andere kunstenaar in Het Berkenhuisje wonen.

Laatst mocht ik hier alleen slapen toen ze naar een kunstbeurs gingen, maar op het laatste moment durfde ik niet. Helemaal alleen in het donker, nee, toch maar niet. Tussen mij en Camiel was het toen ook allemaal nog een beetje onduidelijk, anders had ik kunnen vragen of hij er met mij wilde slapen.

Ik pak de gele tassen op, en zo goed en kwaad als ik kan probeer ik alles tegelijk door de voortuin naar de deur te

sjouwen. Het kratje komt later wel.

Ieks, ik voel iets in mijn gezicht, een spinnenweb tegen mijn lippen. Bah!

Paula, doe eens rustig, als je niet zo haastig doet, dan zie je ook waar je loopt!

Ik laat de tassen vallen en wrijf met één hand over mijn gezicht. Die insecten die hier allemaal rondzwermen, daar kan ik nog niet helemaal aan wennen. Ook al is Luís tegen het doden van alle levende wezens – zoals hij het altijd zo mooi verwoordt – als hij even niet in de buurt is, gebruik ik toch het spuitbusje tegen kruipend en vliegend gespuis dat verstopt staat in de waskast. Vanavond zeker, ze zijn er toch niet.

Ik maak de voordeur open en loop door het donkerbruine, houten halletje meteen linksaf de kleine keuken in om de spullen uit te laden. Het raam in de keuken kijkt uit op de voortuin, het fietspad dat ervoor loopt en een stuk verderop de boerderij.

Abel had gelukkig woord gehouden dat zijn broer wel een oogje toe zou knippen als ik drank kwam halen bij de Gall & Gall als hij aan het werk was.

Ik zet de tassen op het aanrecht en begin het ijs, vlees en de salades uit te pakken. Die zal ik als eerste koud moeten zetten. Het is veel te veel, dat is duidelijk, maar met twee jongens erbij is het moeilijk inschatten.

Ik schrik. Wat is dat geluid? Het lijkt wel of er iets tegen het raam aan tikt. Zou het een tak zijn? Vast wel. Zenuwachtig giechel ik, ik ken de geluiden hier ook allemaal nog niet zo goed.

Ik ga verder en leg de chips op de bovenste plank in de

kast. Er zitten geen deurtjes in de kast, maar er hangt een geblokt gordijntje voor.

Weer getik. En nog een keer. Waar komt dat vandaan?

Ik kijk uit het keukenraam, maar kan niks bijzonders ontdekken dat het geluid kan veroorzaken. Dan moet het uit het atelier komen. In het atelier naast de keuken zitten grote ramen die deels uitkijken op de voortuin en deels op de oprit naast het huisje. De oprit verbindt de voortuin met de achtertuin. Maar er zal toch zeker niemand zo de oprit op stappen?

Ik loop de keuken uit en binnen een paar stappen ben ik in het atelier. Ik schrik me rot, want ik zie iemand met het gezicht tegen het raam aan gedrukt naar binnen staan kijken.

Dus toch! Dat is onbeschoft, dat meisje staat gewoon op ons eigen terrein! Waarom zou ze hier naar binnen aan het loeren zijn?

De vorige bewoner had ons al gewaarschuwd dat mensen zomaar het terrein op lopen als je het hek niet sluit, het huisje is toch een soort bezienswaardigheid hier in de stad, maar dat dat zo snel ging, wist ik niet. Ik zou dat zelf nooit doen, het is echt asociaal.

Het meisje ziet mij niet, ze blijft haar neus tegen het glas aan duwen en rondkijken. Naast haar zie ik een gele fiets tegen het raam staan.

Snel loop ik via de openslaande deuren door de achtertuin naar de oprit. Dadelijk komt ze nog op het idee om naar binnen te lopen!

‘Kan ik je misschien helpen?’

Het meisje schrikt niet eens van mijn harde stem. Ze

ziet eruit alsof ze rechtstreeks uit een kunstatelier komt; ze draagt een blauwe overall met witte verfspetters, en haar zilverblonde haar is bij elkaar gebonden met een fuchsia sjaaltje.

Zou ze me niet gehoord hebben?

‘Hallo?’ probeer ik nogmaals.

Haar neus komt los van het raam, ze draait zich naar me toe, maar het is net of ze dwars door me heen kijkt. Ze ziet lijkbleek en haar gezicht heeft iets verdrietigs.

‘Is de eigenaar thuis?’ vraagt ze zacht. Haar stem past niet bij haar fysieke verschijning. Hij klinkt donker en zwaar.

‘De eigenaar?’

‘Dit huisje is van mijn opa geweest. En nu wil ik graag de eigenaar spreken. Hij heeft me zelf gevraagd.’ Ze kijkt me verwachtingsvol aan.

Ik snap er niks van. ‘Mijn eh... moeder en stiefvader wonen hier nu,’ stamel ik.

Het meisje slaat haar ogen neer alsof ze zojuist verschrikkelijk nieuws heeft gehad.

‘Ze wonen hier maar tijdelijk. Mijn stiefvader is kunstenaar en woont hier als *artist in residence*. Maar ze zijn er nu niet, ik ben alleen.’

Waarom zeg ik dat nou? Wat dom, zeg, om tegen de eerste de beste vreemde meteen te zeggen dat je het rijk alleen hebt! Wie weet welke intenties iemand heeft.

Het meisje kijkt me nu recht aan met grote, vragende ogen. ‘Is jouw stiefvader meneer Martinez? De eigenaar?’

Meneer Martinez, ik moet griffelen, het klinkt zo chic voor iemand als Luís.

‘Hij huurt het alleen maar, hoor.’

‘Luís... Meneer Martinez... Hij zei dat ik mocht komen kijken als ik wilde. Hij wist niet dat het huisje van mijn opa was geweest. In de les ging het over kunstenaars uit de omgeving en toen kregen we het over opa.’

Aha, ze is een leerlinge van Luís van de kunstacademie. ‘Opa is dood,’ zegt ze plotseling.

Ik weet niet wat ik moet zeggen. Ze blijft me aanstaren met haar poppengezichtje. Ik krijg er een ongemakkelijk gevoel van.

Plotseling pakt ze haar fiets op.

Ik wil alweer naar binnen gaan, maar zie dan dat ze haar fiets alleen maar een stukje verzet.

‘Mag ik binnen kijken? Ik ben zo benieuwd of het er nog hetzelfde uitziet als toen opa leefde. Luís zei dat het mocht. Meneer Martinez.’

Shit, wat moet ik doen? Het meisje is van mijn leeftijd, ze lijkt niks kwaads in de zin te hebben. Ze kent Luís overduidelijk en ze is alleen, maar ja... Kan ik niet beter zeggen dat ze terug moet komen als Luís hier zelf ook is?

Iets in haar smekende blik in het witte gezicht zorgt ervoor dat ik medelijden met haar krijg en overstag ga. ‘Kom binnen.’ De woorden zijn er al uit voor ik het weet.

Het meisje kijkt me opgelucht aan en haast zich naar binnen. Ze heeft zich niet aan me voorgesteld, dus geen idee hoe ze heet en of haar verhaal wel klopt, maar het is gek om daar nu nog vragen over te stellen.

‘Ga maar verder waar je mee bezig was, hoor, stoor je niet aan mij. Ik ben zo weer weg.’ Ze loopt het keukentje in en haar blik blijft hangen op alle boodschappen die her en der verspreid liggen.

Ik vind het stom om haar overal te volgen, maar tegelijkertijd weet ik niet goed wat ik met de situatie aan moet.

Ogenschijnlijk onnozel pak ik wat boodschappen op en zet ze weer neer alsof ik aan het opruimen ben, maar met een schuin oog houd ik in de gaten wat ze doet.

Het meisje loopt rond en bekijkt alle kleine schilderijtjes die er hangen, die dus klaarblijkelijk allemaal van haar opa zijn. Af en toe glimlacht ze en dan betreft haar gezicht weer.

Ze lijkt wel een geest, zo wit ziet ze. Haar huid lijkt wel doorzichtig.

Haar hand blijft hangen bij een schilderijtje boven de platenspeler. Ze begint zachtjes in zichzelf te praten. Het lijkt wel of ze aan het bidden is en ik heb het idee dat ze vergeten is dat ik er ben. Over haar schouder zie ik dat het schilderijtje de replica is van *De schreeuw* van Edvard Munch. Een van mijn favorieten.

Dan loopt ze via het atelier door de openslaande deuren de tuin in. Ze valt net buiten mijn blikveld, dus ik stop waar ik zogenaamd mee bezig ben en volg haar.

Ze leunt tegen de grote berk bij het tuinhekje, haar gezicht naar de grote boom toe. Ze zet haar voet ertegenaan en leunt met haar voorhoofd tegen de stam.

Langzaam loop ik om haar heen. Ze is aan het huilen. Ik weet niet wat ik moet zeggen. Ik krijg de neiging om onbedaarlijk te lachen, want de situatie is zo gek, maar dat kan ik niet maken. Het zou gemeen zijn als ze denkt dat ik haar uitlach.

‘Gaat het?’ Ik hoor zelf hoe idioot zenuwachtig het klinkt.

Het meisje duwt zich af tegen de berk en kijkt me aan met een betraand gezicht. ‘Opa is dood.’

Ja, dat weet ik, dat heb je al gezegd, denk ik. Ik word behalve ongemakkelijk nu ook een beetje ongeduldig. ‘Je mag nog wel een andere keer terugkomen,’ zeg ik aarzelend, om er maar vanaf te zijn. ‘Dan zijn mijn ouders er. Nu heb ik nogal haast.’

Goede zet, Paula, zeg ik in gedachten tegen mezelf, mama vindt het vast niet tof dat ik een vreemde heb binnengelaten en vooral niet als ze ook nog een keer terugkomt.

‘Precies op deze plek waar ik nu sta, is hij in elkaar gezakt en niet meer wakker geworden.’

Ik val stil. Ik vind het heel erg voor haar, maar heb niet gevraagd om details, dus ik heb ook liever dat ze die voor zich houdt. Heeft ze me niet gehoord? Moet ik duidelijker zijn dat ik wil dat ze weggaat?

‘Dank je wel. Heel bijzonder om hier weer eens te zijn,’ fluistert ze.

‘Ik zal Luís zeggen dat je geweest bent.’ Ik hoor zelf hoe truttig het klinkt, maar ik kan niets anders bedenken.

Zonder me nog een blik te gunnen, loopt ze naar haar fiets en vertrekt.

Vreemd.